

Onwetend

Ik opende mijn ogen, traag. Een fel licht verblindde me en ik voelde dat ik op een harde tafel lag. Ik wist niet waar ik was en hoorde stemmen. Niet zomaar stemmen, ik hoorde ze alsof ik me onder water bevond en mensen boven het water aan het praten waren. Ik probeerde iets te zeggen maar mijn mond bewoog niet. Ik probeerde rondom me te kijken maar ik kon mijn ogen noch mijn hoofd bewegen. Was ik net geboren? Hoe kwam het dan dat ik alles zo kon waarnemen?

Ongeveer 3 uur aan één stuk bleef ik kijken naar één witte vlek voor mijn ogen en hoorde ik mensen komen en weggaan. Mijn zicht keerde steeds meer en meer terug, ik kon nu al bijna gezichten zien, hoewel alles over het algemeen zeer wazig was. De stemmen deden alsof ze me niet zagen en praatten altijd stil, bijna fluisterend. Nogmaals probeerde ik me te bewegen, maar tevergeefs.

Daarna bleef het voor een lange tijd stil. Ik weet niet hoe lang, maar ondertussen lukte het me al mijn tong lichtjes te bewegen en een tikkend geluid te maken, vergelijkbaar met een 't'.

Vele uren, ik denk wel een hele nacht, bleef ik bezig met oefeningen om mijn spieren terug wakker te maken.

Het moment dat er terug mensen binnenkwamen, was mijn zicht al bijna perfect en kon ik mijn hoofd bewegen en bepaalde woorden vormen. De mensen die witte jassen aanhadden spraken en ik kon alles horen wat ze zegden, hoewel ik de woorden niet verstond. Zachtjes mompelde ik iets om hun aandacht te trekken. 'Hier' zei ik.

Ze hielden op met praten, keken rustig naar mij voor een paar seconden. 'Hier' zei ik nog eens.

Ze keken terug naar elkaar en begonnen terug te praten in hun onverstaanbare taal. Ze wandelden naar buiten langs de deur die dezelfde witte kleur als de muur had, wat waarschijnlijk de reden was dat ik hem voordien niet kon zien.

Ik voelde me teleurgesteld. Dachten ze soms dat ik een wild beest was? Waarom ben ik hier?

Hoe ben ik hier terecht gekomen? Over die laatste vraag dacht ik eventjes na en het werd me duidelijk. Of anders, onduidelijker. Ik herinnerde me niets meer voordat ik hier lag.

'Wie ben ik?' zei ik luidop, zonder dat ik het zelf besepte.

Hierna gebeurde alles snel. 3 Stemmen kwamen terug binnen en ze liepen mijn richting uit.

Mijn hart bonsde in de nabijheid van mijn adamsappel, terwijl ik daar nog steeds onbewegelijk lag.

Eén van hen pakte een soort van gasmasker en de twee anderen keken ernaar en gaven tekens om voorzichtig te zijn. Het gasmasker bewoog naar mijn hoofd toe.

Als ik kon zou ik me verzetten maar ik. .. i-...

Ik opende mijn ogen, traag. Dit keer zag ik weer een witte muur waar dit keer W2 opstond.

, Sta maar recht,' zei een stem rechts van me in de taal die ik wel verstond, 'je bent terug in orde.'

En ja, zoals hij het zei, kon ik zonder problemen rechtstaan. Ik draaide mijn hoofd.

Mijn nek deed pijn. Ik keek naar mijn voeten en mijn handen, die behaard waren. De vraag die ik stelde net voor ze me verdoofden bleef dreunen in mijn hoofd.

'Achter je!' zei de onbekende stem. Ik draaide me stap voor stap om en achter me zag ik een man staan, met achter hem dezelfde witte muur. Ik bleef rondom me kijken om de ruimte te bestuderen. Geen enkel raam te bespeuren, overal dezelfde witte kleur. Nu ook bemerkte ik een licht monotoon gezoem op de achtergrond.

Ik keek terug naar de man en opende mijn mond. W-...' hij onderbrak me, alsof hij wist wat ik wou vragen.

'Je vraagt je waarschijnlijk af waar je bent,' zei hij. Maar hij had het verkeerd ; waar ik was, was een van mijn minste zorgen. Wie ik was. .. of geweest ben, dat wou ik weten.

'Je bevindt je momenteel in Finland. Dit gebouw was 30 jaar geleden een ondergrondse medische basis, gebouwd om mensen met een psychische stoornis in te plaatsen. De witte muren zouden hen moeten helpen kalmeren. Sindsdien weet men beter en werd deze basis opgekocht door *Solec*, dat ervoor zo-...' Ik onderbrak hem met mijn oorspronkelijke vraag, rustig en emotioneel. 'Wie ben ik?' De man met zijn witte jas leek niet verrast dat ik deze vraag stelde en leek lichtjes geïrriteerd dat ik hem stelde. 'Ehh... Daar kwam ik juist naar toe.' zei de man, 'Solec zorgt er dus dat bepaalde mensen hun geheugen kunnen laten wissen. Dit gaat meestal om belangrijke gebeurtenissen die ze proberen uit te wissen, zoals het zien van shockerende gebeurtenissen, een schuldgevoel, een sterke emotie die iemands leven verpest...'

Ik onderbrak hem.

'ik heb mijn gedachtes proberen wissen?' zei ik nog steeds zo rustig als hiervoor. 'Succesvol, blijikbaar!' antwoordde hij met een lichte lach.

Ik kon niet lachen. Er was niets mis met mijn mondspieren, ik kon niet lachen. Ik staarde naar een wit oppervlak. De man bleef eventjes stil.

'ik veronderstel dat je eventjes tijd wilt hebben om wat na te d-...' Wederom ontbrak ik hem, terwijl hij bijna naar buiten wandelde.

'Waarom laat ik mijn gedachtes wissen? Waarom mijn hele identiteit? Wat wou ik vergeten?' Ik had zo honderden vragen kunnen stellen die als naalden in mijn hersens staken. Zoveel onduidelijkheden, zoveel mysteries.

, Als we zouden zeggen waarom jij je gedachtes, of zelfs je identiteit wilde laten wissen,' zei hij zacht en met een lichte vorm van medelijden, 'dan had het in de eerste plaats geen zin om ze te wissen. Ik weet het, in het begin is het moeilijk te begrijpen, zo is het voor iedereen. ' Hij stond recht. 'ik laat je alleen en zal morgen terugkomen. Je avondeten en ontbijt wordt je gebracht door één van onze verpleegsters. O, en voor ik het vergeet,' zei hij, met zijn hand aan het handvat van de deur, 'je naam is Wolf Smith, als je het je afvroeg.'

Hij sloot de deur met een knal en ik werd razend. Hoe wist ik dat ik er niet ingeluisd werd? Ze konden dus gewoon mijn gedachten wissen en daarna een domme speech geven die niets verduidelijkt en ik zou hier gewoon wegwandelen, denkend dat ik op deze manier beter af zou zijn. Ik moest hier weg, ik moest terug weten wie ik was, wie Wolf Smith was. Ik moest weten waarom ik dit deed. Als ik een probleem had, zou ik er toch niet van weglopen? Ik moest uit deze kamer geraken.

De deur ging open. Een verpleegster met een gewaad zo wit als de muren kwam binnen met een overdekte plaat en riep met een warme stem mijn naam. Het klonk me als een vreemde naam in de oren. De verpleegster stapte binnen en keek rond, hoewel ze vanuit de deur alles al kon zien in de kamer, behalve achter de deur.

Daar stond ik, en zo snel ik kon glipte ik achter de deur vandaan en naar buiten. De verpleegster moest mijn voetstappen wel gehoord hebben in de - weeral - wit gekleurde gang want enkele luttele seconden later werd het wit van de muren rood en ging er een loeiend alarm door de gangen. Een lage, angstaanjagende stem riep me door een geluidssysteem door het hele gebouw heen en bleef deze zin herhalen.

'*Wolf Smith, keer terug naar je verblijfkamer. Probeer niet te ontsnappen.*' De stem klonk eentonig en voorgeprogrammeerd. Ik dacht veilig te zijn en bleef dus maar doorlopen, tevergeefs op zoek naar een bordje 'Uitgang'. Ik vertraagde en keek even achterom.

2 Mannen liepen in een toptempo achter me aan. Ze droegen, in contrast met de witte muren, een zwart spannend pak en een zwarte helm waardoor ik hun ogen amper kon zien. Terwijl ik terug versnelde hoorde ik het gedreun van de lage stem gecombineerd met het alarm.

Ik bleef lopen terwijl de verschillende deuren aan mij voorbij zoefden.

'*Wolf Smith, keer terug naar je verblijfkamer. Probeer niet te ontsnappen.*' Ik kon de woorden amper nog herkennen door mijn luide ademhaling. Ik wist dat ik ooit gepakt zou worden door de twee achtervolgers die waarschijnlijk niet veel goeds van plan waren. De zaak verslechterde toen ik net voor mij identiek hetzelfde beeld als achter me zag; twee mannen die mijn richting inliepen met hetzelfde zwarte hoofddekseel en kostuum. Het was de moeite niet meer waard, ik stopte met lopen en stak mijn handen in de lucht, in de hoop dat ze mild zouden zijn.

Dat waren ze niet. Ze pakten een soort van wapen in de vorm van een stok en raakten me er met korte tikken mee, waardoor ik telkens korte elektrische schokken kreeg. Eén van de mannen sloeg me bewusteloos.

Voor de derde, maar laatste keer werd ik wakker in de Sofec basis. Gedwee ging ik mee met 2 verpleegsters. Ze brachten me naar een kleinere kamer met een houten vloer en plafond, maar met witte muren. In het midden stond een bureau waar de man waarmee ik voor mijn ontsnappingspoging nog gesproken had. Ditmaal was hij rustiger. Op zijn gezicht stond een serieuze, haast kwade expressie.

'Je bent niet de eerste,' zei hij al fronsend, 'die probeert weg te lopen. Er zijn er zoveel. Maar steeds worden ze gevangen en worden *terug* naar hier gebracht.' Hij bewoog zijn hoofd om zijn kantoortje aan te duiden. 'Dan moet ik hen hét dilemma voorschotelen. Willen ze weten wat er voor de operatie is gebeurd of niet?' Hij sprak tot me, niet als patiënt maar als kennis. 'Bij jou ligt het lichtjes anders. Jij wou een volledige verwijdering van je identiteit, dus heb ik jou persoonlijk behandeld. Een hele identiteit kan je niet zomaar recupereren. We kunnen je nog niet laten gaan, je hoofd is er nog niet klaar voor. Je moet hier blijven.'

Ik keek naar mijn voeten, nog steeds even behaard als deze ochtend. Waarom zou mijn hoofd nog iets voor mij betekenen? Mijn leven werd juist weggenomen. Ik keek terug naar hem.

'Zeg me wat er gebeurde met mij.' De dokter zuchtte en schudde zijn hoofd, teleurgesteld.

'Als dat is wat je wilt weten, mag je het weten.' Zei hij, 'ik heb zoveel dezelfde fout zien maken. Je zal me nu eenmaal moeten geloven dat je gelukkiger zal zijn zonder die kennis.'

Wat hij zei, was waar. Ik had niet zomaar een hele nacht naar een witte muur zitten staren om daarna te horen te krijgen dat het eigenlijk onnodig was. Ik had mijn gedachten niet laten wissen om ze direct daarna weer te weten te komen. Iets moest ik van mezelf verborgen houden om nog een 'degelijk' gelukkig leven te kunnen leiden.

'Goed. . .'zei ik en ik stond recht.

De dokter was opgelucht en toonde dat met een luide zucht en een glimlach.

'Mag ik dan nu naar... de echte wereld terug?' Hij antwoordde niet, maar keek nadenkend naar zijn bureau.

Ik stond recht en ging naar de deur achter me.

'Wolf...' zei hij met een lagere stem, serieuzer. Ik draaide me om, 'het is de lift aan het eind van de gang rechts.' zei hij.

Ik was blij om zijn antwoord en ging dus buiten. De gang verwelkomde me wederom met zijn witte kleuren. Ik vertrok zo snel ik kon richting de lift. Hierbinnen bemerkte ik hoeveel verdiepingen dit ondergrondse complex wel niet had. Van -8 tot en met 0. Ik drukte vlug op de knop naast de nul en zag door het raampje van de lift verdiepingen passeren, tot ik een bos naaldbomen bedekt door sneeuw erdoor zag. Ik stapte buiten, en glimlachte. Blij dat ik niet vergeten was hoe de natuur eruit zag.

Einde